

РЕШЕНИЕ

№ 297

гр. Варна, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I - СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

Членове: Трайчо Г. А.
Ерна Якова-П.а

при участието на секретаря Родина Б. Петкова
като разгледа докладваното от Мая В. Нанкинска Въззивно наказателно дело от частен характер № 20233100601228 по описа за 2023 година

Съдебното производство по делото е по реда на чл.313 и сл. от НПК и е образувано по жалба на подсъдимата М. В. Х. против присъда, постановена по НЧХД № 5090/2020 год. на 03.07.2023 год. от РС- Варна, с която се прави искане от въззивния съд да отмени присъдата и да постанови нова, с която да признае подсъдимата за невинна по възведеното й обвинения по чл.148, ал.1, т.1, вр.чл.146, ал.1 НК.

В съдебно заседание процесуалният представител на частния тъжител излага доводи за законосъобразност на атакувания съдебен акт и моли същият да бъде потвърден.

Защитникът на подсъдимата поддържа възведените с въззивната жалба основания, като твърди че при правилно изяснена фактическа обстановка е направен неправилен краен извод от съда и моли да бъде призната за невинна.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на постановеният акт по отношение законосъобразността, обосноваването и справедливостта му, съобразно изискванията на чл.313 и чл.314, ал.1 от НПК намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока за обжалване и от надлежна страна, като разгледана по същество обаче е неоснователна. Наведените основания в нея не представляват въззивни основания за отмяна на присъдата по смисъла на чл.336, ал.1, т.3 от НПК.

От фактическа страна първостепенния съд в съответствие с всички релевантни доказателства е приел за установено по безспорен начин фактическата страна следното:

Частният тъжител А. А. и подс.М. Х. живеели на семейни начала от 2016 год. – 2019 год., като в началото на 2019 год. се разделили. След раздялата отношенията им се влошили, като имали помежду си и неуредено финансови спорове.

Финансовите им отношения не могли да разрешат доброволно, поради което на 02.07.2019 год. от ВРС по ЧГД № 10233/2019 год. на основание чл.417 ГПК била издадена заповед за незабавно изпълнение № 5096 срещу подсъдимата в полза на тъжителя за парично вземане в резултата на договор за заем, както и изпълнителен лист въз основа на заповедта. Тъжителят подал молба за образуване на изпълнително дело № 20198950401309 по описа на частен съдебен изпълнител Л.С.. След изтичане на срока за доброволно изпълнение, бил насрочен опис на л.а. „Фолксваген Тауарег“ с рег.№ ***** на 18.09.2019год. в 10:30ч. На посочената дата подсъдимата трябвало да представи автомобила за опис пред кантората на ЧСИ Л.С., което тя не сторила. На проведените разговори със служител от кантората и с ЧСИ, Х. казала, че се намира в Турция за лечение на болното си дете и след връщането си ще се свърже с ЧСИ. Тъжителят не дал вяра на обясненията ѝ и заедно с представляващият го адвокат Рачовски и ЧСИ посетил магазина за детски дрехи, стопанисван от подсъдимата, находящ се в гр.Варна, ул. „Шипка“. Х. не била в обекта, поради което тримата се отправили към дома ѝ, находящ се в гр. Варна, м-т „Евксиноград“ ул. „1-ва“ № 34, комплекс „Амадеус“. Там тъжителят паркирал автомобила си във вътрешния двор на комплекса. Пред сградата бил паркиран автомобила на подсъдимата, който следвало да бъде предмет на опис. Тъжителят останал в собствения си автомобил, а св.С. и адв.Рачовски излезли от автомобила на последния и отишли да огледат превозното средство, срещу, което било насрочено изпълнението. В този момент от сградата излязла подсъдимата, която се отправила към тях и се обърнала към тъжителя с думите „мръсно животно“, отворила шофьорската врата на автомобила му и с ръката си, в която стискала ключове го ударила в лицето. Качила се в автомобила си и се заключила вътре. Като видял това А. преместил автомобила си зад този на подсъдимата, за да ѝ попречи да напусне мястото. Тя обаче го привела в движение, тръгнала назад и ударила автомобила на тъжителя. В този момент на мястото пристигнал бащата на подсъдимата – св. В.Т., а св.Т.М. – приятелка на подсъдимата, наблюдавала случващото се от балкона на жилището на Х..

За ПТП-то бил подаден сигнал в полицията и на място пристигнали полицейски служители от Пето РУ ОД МВР Варна. Случващото се на паркинга, както и последващите действия във връзка извършването на действията по опис на автомобила на подсъдимата били обективирани от ЧСИ В. С. в протокол за опис на движими вещи, съставен на място.

Пред първоинстанционния съд се разпитани множество свидетели, които се разделят общо в две групи.

В първата група свидетелите М. и Т.. Първата твърди, че е близка приятелка на подсъдимата от дълго време. На инкриминираната дата била на терасата на апартамента на Х., откъдето видяла и чула случващото се. Твърди, че подсъдимата не е отправяла никакви обидни изрази към тъжителя, макар и да е чула крясъци и викове, без да ги конкретизира. Това е станало тъй като Х. се опитала да премести автомобила си и по невнимание ударила

автомобила на А., който бил застанал зад нея с намерение да ѝ попречи.

От своя страна св. Т. обяснява, че Х. му споделяла, че има проблеми с тъжителя и че иска да се разделят, след което той заплашвал дъщеря му. За деня на инцидента заявява, че имала намерение да пътува за Турция, поради което и той отишъл до дома ѝ. След като тя слязла пред жилището, се чула глъч и шумен разговор. Видял пред автомобила на подсъдимата трима мъже, поради което и отишъл на мястото. Докато правили описа на колата не е чул подсъдимата да обижда тъжителя.

Втората група свидетели се състои от В. С. и А. А.. Първият от тях обяснява, че познава тъжителя във връзка с изпълнително дело образувано при ЧСИ Л.С., по което бил вискател по дело за парично вземане, а подсъдимата- длъжник по същото. Заявява, че на инкриминираната дата имало насрочен опис на лек автомобил „Фолксваген“, собственост на подсъдимата. Тя не представила автомобила на посочената дата и след това обяснила, че се намира извън страната. Тъй като тъжителя изразил съмнение за верността на нейните твърдения, тримата с адв.Рачовски отишли на адреса на който живеела в к-с „Амадеус“. Когато отишли на място подсъдимата отишла до автомобила и когато видяла тъжителя се обърнала към него с обръщението „мръсно животно“, отворила шофьорската врата и с юмрук го ударила в областта на окото. Свидетелят се опитал да проведе разговор с нея, да ѝ обясни кой е, за какво е дошъл и т.н., но тя отказала да слуша, влязла в автомобила си и се заключила, след което се опитала да го премести, но ударила автомобила на тъжителя, който междувременно бил спрял зад нейния, за да ѝ попречи да напусне мястото. Заявява, че до този момент на мястото освен подсъдимата и тъжителя били само той и адв. Рачовски. След удара дошъл и бащата на подсъдимата. Заявява, че друг подобен случай в практиката си не е имал.

В същата насока са и показанията на св.А. А. – брат на тъжителя. Той бил спрял извън комплекса, пред портала на чакъла и от там чул как подсъдимата обиждала брат му, че отворила вратата на колата му и го ударила с юмрук в лицето, след което се качила в колата си и се опитала да напусне мястото, но се ударила в дясната вратата на автомобила на тъжителя, който го бил преместил зад нейния с цел да ѝ попречи да напусне.

Като съобразил горните обстоятелства първоинстанционният съд е изложил подробни доводи защо кредитира едната група свидетели и не кредитира -другата. Тези изводи напълно се споделят от настоящата инстанция. Правилно е прието, че М. и Т. са в близки отношения с подсъдимията – приятелски и семейни, и реално те са депозиране единствено с цел да я оневинят и целят единствено да обусловят защитната тези на подсъдимата. Отделно от това тези свидетели не са присъствали на близко разстояние от мястото на случващото се и не са го възпроизвели в пълна степен поради това обстоятелство.

В същото време законосъобразно са кредитирани показанията на св.А. и С.. Последният е единственият неутрален, абсолютно незаинтересован от изхода на делото свидетел. Същият е бил на мястото на инцидента в качеството си на длъжностно лице, в кръга на службата си. Показанията му са в пълен унисон с констатациите отразени в

протокола за опис на движима вещ – официален документ съставен на място в деня на инцидента. Подкрепят се и от показанията на А..

Приобщените по делото писмени доказателства – протокол за опис на движими вещи, протокол за оглед на местопроезшествие и фотоалбум към него подкрепят изцяло показанията на тези двама свидетели. Те са изготвени още в деня на инцидента и са отразили ситуацията без да е било известно към оня момент, че ще бъдат използвани по настоящото производство.

Първоинстанционният съд е възприел правилно фактическата обстановка по делото и е направил законосъобразен краен извод, с който е приел, че е налице извършено престъпление, поради което и е осъдил подсъдимата Х. по възведеното ѝ обвинение и тъй като този извод се споделя напълно от настоящата инстанция, то и присъдата следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Безспорно е установено, че отивайки до мястото, на което се е намирал тъжителят, подсъдимата е отправила към него обидни изрази – „мръсно животно“. За да приеме съдът, че това представлява обиден израз се е съобразял с общоприетите в обществото критерии за морално и етично поведение. При словесната обида, наказуема по НК, думите и изразите или имат изначално унизително значение или обидната им насоченост се извежда от контекста, в който са употребени.

В конкретния случай се установява, че на инкриминираната дата подсъдимата е нарекла тъжителя „мръсно животно“ в негово присъствие, с което е изразила отрицателната си оценка за личността на тъжителя, засегнала е честта и достойнството му, собствената му оценка за неговата личност. Изразът е унизителен и обиден от гледна точка на морала.

Налице е и квалифициращия белег по чл. 148, ал.1, т.1 от НК – обидата е нанесена публично, тъй като обидния израз е изречен от подсъдимата освен в присъствието на тъжителя и в присъствието на още две лица - неговия адвокат Рачовски и в присъствието на св.В. С. – длъжностно лице присъствало на мястото в изпълнение на службата си като помощник ЧСИ. С други думи обидата е станала достояние на още две лица освен тъжителя.

Във въззивната жалба защитникът на подсъдимата е посочил, че неправилно са интерпретирани доказателствата по делото като е дал вяра на свидетелите С. и А.. Първият от тях е посочил, че е чул освен думата „мръсно животно“ също така и изразите „копие“ и „педераст“. В жалбата е посочено, че останалите думи не са отразени в частната тъжба и по този начин не се установява по делото какви обидни изрази е чул тъжителя, още повече, че той се е намирал в автомобила.

Това възражение не се споделя от настоящата инстанция. Тъжбата е тази, която определя кръга на установяване по делото. В нея тъжителят е посочил единствено изрече, който той е възприел, отправен към него от подсъдимата и е поискал единствено за него да бъде осъдена. Това, че е имало и други отправени към него обидни изрази е ирелевантно в случая.

От събраните доказателства се установява, че подсъдимата е отишла до автомобила на тъжителя, в който той се е намирал и е изразила към него вербална и физическа агресия,

ката че не съществуват никакви съмнения, че А. е станал лично свидетел на нейното поведение и е имал без съмнение видимост и чуваемост на нейното поведение.

В жалбата е посочено, че св.А. е врат на тъжителя, поради което и не следва да му се дава вяра. Съдът намира това възражение за неоснователно, тъй като реално неговите свидетелски показания се подкрепят от св.С., който е единственият незаинтересован от изхода на делото свидетел.

В жалбата е посочено, че неправилно не са били кредитирани показанията на свидетелите М. и Т., тъй като били в близки отношения с подсъдимата. Първоинстанционният съд е посочил подробно какви са доводите му за да не кредитира техните свидетелски показания и те не са поради близките им отношения с подсъдимата. За св.Т. става ясно, че се е появил на мястото на инцидента, след като той се е развил, поради което и не е възприел случващото се и съответно твърденията му, че не е имало обидни думи към тъжителя, правилно не са били кредитирани. По отношение на св.М. правилно е отчетено обстоятелството, че тя е била на балкон на петия етаж и съответно е прието не, че не е обективна, а че не е възприела с оглед отдалечеността ѝ случващото се.

Като съобрази изложеното, настоящият състав на съда намира, че въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение.

При определяне размера на наказанието, което следва да понесе подсъдимата, първоинстанционният съд правилно е съобразил, че за престъплението по чл. 148, ал.1, т.1 от НК е предвидено наказание глоба и обществено порицание, както и обстоятелството, че подсъдимата е с чисто съдебно минало и до момента не е освобождавана от наказателна отговорност по реда на глава XXVIII от НПК, деянието не включва съставомерни имуществени вреди прецени. Това е довело до законосъобразен извод, че са налице законовите предпоставки в разпоредбата на чл.78а от НК, поради което подс. М. Х. е освободена от наказателна отговорност и ѝ наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. При определянето на минималния размер на наказанието съдът правилно е отчел ниската степен на обществена опасност, както на деянието така и на дееца, наличие единствено на смекчаващи отговорността обстоятелства и е приел, че чрез него ще бъдат изпълнени целите на специалната и генералната превенция.

По отношение на предявения граждански иск правилна е прието, че същият е доказан по основание с оглед крайния изход по делото. При определяне на неговият размер са преценени обстоятелствата, при които е извършено деянието и начинът на извършване на престъплението, като е определен по справедливост неговият размер на 500лв. ведно със законната лихва от датата на деянието до окончателното изплащане на сумата. Правилно е останалата част граждански иск е отхвърлен за разликата над тази сума до предявената от 2000лв.

При извършената служебна проверка въззивният съд не констатира нарушения, допуснати от първоинстанционният съд, които могат да доведат до отмяна на атакуваният съдебен акт.

В с.з. от страна на защитника на тъжителя е направено искане за присъждане на направените по делото разноси, касаещи адвокатското възнаграждение. С оглед представените доказателства за неговият размер, съден намира, че следва да ги възложи на подсъдимата, като същата бъде осъдена да заплати на тъжителя сумата от 1000 лв.

По изложените съображения съставът на Окръжния съд като въззивна инстанция

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъдата на Районен съд-Варна, постановена на 03.07.2023 год. по НЧХД № 5090/2020 год.

ОСЪЖДА подс.**М. В. Х.**, ЕГН ***** да заплати на **частния тъжител А. П. А.**, ЕГН ***** сумата от 1000 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението на съда е окончателно и не подлежи на касационна проверка.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____